

[Forsvarsministeren]

nul-løsningen. Sovjetunionen skal fjerne alle sine SS-20 og de gamle SS-4 og SS-5 og NATO undlade udstationering af Pershing II og krydsermissiler.

Det egentlige sigte med beslutningen var altså at formå Sovjetunionen til at fjerne de SS-20-raketter, som i mellemtiden er nået op på et antal af 324 med hver 3 sprænghoveder vendt mod Vesteuropa. Da NATO ikke besidder tilsvarende våben, måtte man for at skabe det fornødne pres på den sovjetiske ledelse kombinere forhandlingstilbuddet med stationeringsbeslutningen.

Som bekendt har taktikken indtil nu fungeret, for så vidt som det i slutningen af 1980 efter adskillige henvendelser fra Carterregeringen lykkedes at få russerne til forhandlingsbordet, dvs. på et tidspunkt da de var blevet overbevist om, at der var en fast vestlig vilje til at udstationere våbnene, hvis våbenkontrollforhandlinger ikke inden udgangen af 1983 førte til et andet resultat.

Der er al mulig grund til at tro, at en forudsætning for at føre forhandlingerne til en vellykket afslutning er, at denne vilje fortsat er klart til stede, og det er da også denne linje, den tidligere regering har fulgt og bekræftet på en række NATO-ministermøder.

Også den nuværende regering ser det som overordentlig betydningsfuldt, at der opnås positive resultater i Genève, og vi ønsker derfor også at fastholde begge dele af dobbeltbeslutningen.

Der er ikke tvivl om, at forhandlingerne i Genève – selv om de efter de foreliggende oplysninger fortsat foregår i en korrekt og forretningsmæssig atmosfære – må frembyde store vanskeligheder for begge parter. Der er imidlertid efter det for regeringen foreliggende absolut intet belæg for det synspunkt, som fra forskellig side fremføres, at vanskelighederne specielt skulle bero på den amerikanske forhandlingsside, hvis positioner jo i øvrigt er bakket op af samtlige NATO-lande under de jævnlige konsultationer i Special Consultative Group og i NATO-rådet, således som det også var tilfældet i den tidligere regerings tid.

Denne regering, som den tidligere, ser nul-nul-løsningen som den rigtige, og vi vil forsætte med at fastholde solidariteten omkring dobbeltbeslutningen af december 1979.

Vi kan heller ikke forestille os, at der ikke fortsat er flertal herfor i folketinget. Det er

derfor vigtigt, at de lande, som ikke i givet fald skal have våbnene på deres territorium, står ved deres medansvar for beslutningen og opfylder den del, der påhviler dem, nemlig at bidrage til fællesfinansieringen af de anlægsarbejder, som er en forudsætning for raketternes opstilling. Herved foruddiskonteres jo ikke deres operative indsættelse. Det må derfor være rimeligt at gå ud fra, at det tidligere regeringsparti som et ansvarligt, stort parti, der støtter NATO-medlemskabet, ikke ønsker en situation, der kan skabe tvivl om NATO-solidariteten, og jeg synes, at der i dag ved denne debat er en god lejlighed til at få dette bekræftet.

Helt bortset fra de uheldige virkninger, som en eventuel dansk enegang i alliancen meget let kan få for forhandlingerne i Genève, er der også andre aspekter i sagen, som jeg vil benytte lejligheden til at orientere folketinget om. Man kan nemlig ikke se spørgsmålet om finansiering af INF-anlæg isoleret fra andre væsentlige sider af NATO-samarbejdet. Jeg tænker herved på den økonomiske byrdefordeling, som er en betydningsfuld del af medlemskabet.

Det er regeringens opfattelse, at en beslutning her i tinget, som vil føre til, at regeringen må gå fra aftaler, som den tidligere regering har forpligtet Danmark til, vil få alvorlige konsekvenser for NATO-samarbejdet på andre områder, og jeg vil også gerne begrunde dette nærmere.

Det er almindeligt kendt, at Danmark i november 1981, dvs. i den tidligere regerings tid, har accepteret uden forbehold, at der til anlægsarbejder i forbindelse med forberedelse af INF-installationer kan anvendes et beløb, som for Danmarks vedkommende vil andrage ca. 75 mill. kr., fordelt over nogle år. Disse arbejder skal i overensstemmelse med dobbeltbeslutningen afholdes inden for NATOs løbende 5 års program, hvortil finansudvalget, for så vidt angår Danmarks bidrag, har givet tilslutning med et aktstykke fra juni 1980.

Ved samme beslutning i NATO i november 1981 har den tidligere regering endvidere tiltrådt, at den økonomiske ramme af 5 års programmet forøges med 75 mill. kr. Som det også er tinget bekendt, har den tidligere regering i maj i år i konsekvens heraf tiltrådt, at der for NATOs årsprogram for 1982 optages et beløb til specifikke INF-anlægsarbej-